

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/719/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222109
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412222109.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 11. mája 2015 č. k. 10C/202/2012-176 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 1 písm. a/ a c/, § 2, § 3 ods. 1 písm. d/, 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16, § 17 ods. 1, 2, 3, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 7, 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13Er/32/2005 zistil, že návrh oprávnenej PohotovostĚ, s. r. o. na vykonanie exekúcie zo dňa 15. 12. 2004 na vymoženie pohľadávky od povinnej D. J. bol postúpený Okresnému súdu Nové Zámky súdnym exekútorom Mgr. Katarínou Baňarovou dňa 20. 01. 2005. Exekučný súd dňa 25. 01. 2005 udelil súdnemu exekútorovi poverenie č. 5404 028506. Dňa 25. 05. 2009 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora, v ktorom oprávnený zároveň navrhol, aby exekúciu vykonával súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 62, Bratislava. Súd výzvou zo dňa 16. 02. 2010 vyžiadal stanovisko exekútorke Mgr. Kataríny Baňarovej k tomuto návrhu a uznesením zo dňa 12. 05. 2011 žiadosti o zmenu exekútora vyhovel. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 08. 06. 2011. Konanie vedené u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod sp. zn. EX 17491/2011 je totožné s exekučným konaním vedeným u súdneho exekútora Mgr. Kataríny Baňarovej pod sp. zn. EX 29/2009. Súd ďalej uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne všetky zákonné predpoklady vzniku tejto zodpovednosti, ktoré sú : 1/ existencia nesprávneho úradného postupu, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Žalobca žiadosťami o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy doručenými žalovanej postupne od 23. 04. 2012 do 25. 09. 2012 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy

v exekučných veciach, v ktorých vystupuje ako oprávnený, vedených na okresných súdoch Slovenskej republiky, medzi nimi aj vo veciach vedených na Okresnom súde Nové Zámky. Súdu nepredložil rovnopis návrhu na predbežné prerokovanie nároku predloženého žalovanej, iba kópiu sprievodného listu k žiadosťiam spolu so zoznamom žiadosťí, ktorý zoznam obsahuje iba číslo zmluvy, meno a priezvisko povinného, dátum jeho narodenia, spisovú značku súdneho exekútora a označenie exekučného spisu. Z predložených dokladov nemožno zistiť výšku požadovanej úhrady uplatnenej v danom prípade návrhom na predbežné prerokovanie nároku, preto súd nemohol preveriť, či výška majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnená v tomto konaní je zhodná s nárokom uplatneným v návrhu o predbežné prejednanie náhrady škody. Jeho žiadosti do 6 mesiacov od podania kladne vyhovené nebolo. Žaloba o náhradu škody a nemajetkovej ujmy bola podaná súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty, ktorá plynula žalovanej na prejednanie nároku, avšak ku dňu rozhodovania súdu o žalobe je zrejmé, že žalovaná nárok žalobcu neuznala a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojila v lehote stanovenej zákonom, preto súd bol toho názoru, že žaloba nie je predčasne podaná. Súd poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR (sp. zn. I ÚS 16/2002), v ktorom súd konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd prihliadne síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote (nález ÚS SR sp. zn. IV ÚS 471/2012). Podľa názoru súdu v tomto prípade existujú objektívne okolnosti, pre ktoré je možné konštatovať, že rozhodnutie súdu v exekučnom konaní bolo vydané v primeranom čase. Tieto objektívne príčiny vzhliadol v podaní nespočetného množstva návrhov v exekučných veciach v danom období (čo spôsobil žalobca množstvom podaní na vydanie poverenia, na zmenu exekútora, a podobné) a počet osôb vybavujúcich tento nápad v rámci exekučného oddelenia na príslušnom súde (resp. na všetkých súdoch na území SR). Otázku, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd s ohľadom na konkrétne okolnosti každej posudzovanej veci (predovšetkým z hľadiska zložitosti veci, správania účastníka a postup súdu). Takúto kompetenciu súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemá, iba Ústavný súd SR na základe ústavnej sťažnosti, alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Súd nezistil, že v súvislosti s prípadným prieťahom v danej veci by sa viedlo disciplinárne konanie, alebo že by sa riešila sťažnosť na prieťahy v konaní či už predsedom príslušného okresného súdu, Ústavným súdom Slovenskej republiky, alebo Európskym súdom pre ľudské práva. Žalobca ani netvrdil, že uvedené podklady boli v predmetnej exekučnej veci dané. Je nepochybné, že exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, avšak žalobca neprodukoval, ani nenavrhol dôkaz k tomu, že jeho pohľadávka v prípade rozhodnutia o zmene exekútora do 30 dní bola reálne vymožitelná od povinného, že ním uplatnená škoda spočíva v zmenšení jeho majetku, alebo v ušlom zisku, ale ako majetkovú škodu uvádza vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o zmenu exekútora a rozhodnutím súdu o nej. Nemajetkovú škodu vníma ako vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre neho dostatočným zadosťučinením. V návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, svoje tvrdenia nezdôvodnil, nepreukázal, aká nemajetková (morálna) ujma mu ako právnickej osobe vznikla, závažnosť ujmy a jej následkov. Skutočnosť, že žalobca poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverovania solventnosti subjektov, návratnosti úveru, tak ako to robia iné peňažné ústavy, nemožno vykladať na ťarchu žalovanej. Takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Nemožno konštatovať, že na strane žalobcu došlo k morálnej ujme, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potenciálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. V súvislosti s majetkovou škodou súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky. Nestačí len tvrdiť, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazu o ich vynaložení. Súd považoval za potrebné poukázať aj na to, že pôvodne poverený exekútor až do vyžiadania exekučného spisu súdom za účelom rozhodnutia o žiadosti o zmene exekútora je povinný pokračovať v exekúcii a vykonávať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Zo spisu exekučného súdu nevyplýva, že o zmenu exekútora oprávnená požiadala z dôvodu nečinnosti exekútora, čiže oneskoreným rozhodnutím súdu o jej žiadosti nemohla vzniknúť oprávnená žiadna škoda. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik

majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ich výšku, ani príčinnú súvislosť medzi ich vznikom a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Preto žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol ako nedôvodnú. Úspešnej žalovanej súd náhradu trov konania podľa § 142 ods.1 OSP nepriznal, nakoľko žiadne trovy jej nevznikli, náhradu trov konania si ani neuplatnila.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd 1. stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Uviedol tiež, že žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom, pretože zo znaleckého posudku vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Uviedol tiež, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a po výzve účastníkom, aby sa v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 OSP vyjadrili k inému možnému právnemu posúdeniu veci, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu voči napadnutému rozsudku nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Žalobca sa podaným návrhom od žalovanej domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.327,68 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky v exekučnej veci sp. zn. 13Er/32/2005 (Ex 29/05, neskôr v dôsledku zmeny exekútora Ex 17491/2011). Exekučným titulom v tejto veci bola notárska zápisnica spísaná dňa 12. 10. 2004 na Notárskom úrade JUDr. Jarmily Kováčovej, Bratislava pod sp. zn. N 3098/2004, NZ 74941/2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 08. 2005 (ďalej len Exekučný poriadok) ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktoré navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Odvolačný súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že exekúcia v danej veci začala dňa 10. 01. 2005 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke Mgr. Kataríne Baňarovej. Súdna exekútorka podala na Okresnom súde Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 20. 01. 2005 a dňa 25. 01. 2005 bolo súdnej exekútorke udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 25. 05. 2009 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd dňa 16. 02. 2010 zaslal návrh na zmenu súdneho exekútora poverenej súdnej exekútorke, aby sa k nemu vyjadrila. Na túto výzvu exekučného súdu súdna exekútorka reagovala podaním doručeným súdu dňa 03. 05. 2010. Na ďalšiu výzvu súdu súdna exekútorka podaním doručeným exekučnému súdu dňa 21. 06. 2010 vyčísliła trovy exekúcie. Dňa 12. 05. 2011 exekučný súd uznesením č. k. 13Er/32/05-19 žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel.

Keďže exekúcia v danej veci začala dňa 10. 01. 2005, napriek tomu, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol exekučnému súdu doručený dňa 25. 05. 2009, bolo o návrhu na zmenu súdneho exekútora potrebné v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 Exekučného poriadku rozhodnúť podľa práva platného do 31. augusta 2005, teda podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku účinného do 31. 08. 2005, ktorý žiadnu lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora nestanovoval. Keďže súd prvého stupňa vec podľa tohto zákonného ustanovenia neposúdil, odvolací súd vyzval účastníkov konania na vyjadrenie sa k inému možnému právnemu posúdeniu veci. Účastníci konania výzvu odvolacieho súdu prevzali, avšak k inému možnému právnemu posúdeniu veci sa nevyjadrili. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že exekučný súd po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora vykonával úkony potrebné k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora a následne o zmene súdneho exekútora aj rozhodol, pričom tieto úkony vykonával v primeranej lehote, preto odvolací súd dospel k záveru, že takýmto konaním exekučného súdu nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Vychádzajúc z okolností daného prípadu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jedna z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, preto odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že návrh žalobcu je nedôvodný, pričom výškou uplatnenej škody nebolo potrebné sa zaoberať.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom žalobcu dodáva, že keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). K aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 v správnom znení, preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal žalobca v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity. K trvaní stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora, nemohlo dôjsť rozhodnutím súdu o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súd prvého stupňa zamietnutie nároku odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania zistil, že žalobca v konaní nepreukázal vznik podmienok na priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, keď v konaní nepreukázal ani vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi žalobcom tvrdenou škodou a postupom súdu v predmetnej exekučnej veci. Konaním exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, preto nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody žalobcu. Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou

Európskeho súdu pre ľudské práva v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie vecí v primeranom čase, preto úvahy žalobcu o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné. Keďže v danej veci žalobca nepodal návrh na prerušenie konania, o takomto návrhu súd prvého stupňa ani nemohol rozhodovať. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní jej trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.